

[Axel Ivan Pedersen.]

hvert tredje år. Det skaber nemlig en ustabilitet i boligbyggeriet, som ingen kan være tjent med.

Når jeg har sagt det, er det, fordi jeg ikke synes, det ærede medlem hr. Kai Moltke har ret i, at der er noget uldent i denne debat. Fordi man søger at tale sig til rette, behøver man ikke at kaste et mistænkeligt skær over diskussionen og diskussionsdeltagerne. Det ærede medlem taler om, at Københavns kommune har 30 000 boligsøgende, og i den anledning vil jeg gøre ham opmærksom på en kronik, der stod i dagbladet Aktuelt lørdag den 30. december, og som var skrevet af et medlem af borgerrepræsentationen, ekspeditionssekretær Lauge Kallestrup. Han har for en periode på 5 år, nemlig årene 1950-55, påvist, som han skriver, at der efter byggestatistikken skulle være færdigbygget 6 300 lejligheder inden for denne 5-årige periode, men antallet af lejligheder i kommunens egen statistik viste for den samme periode en stigning på kun 2 000, d. v. s. at der er forsvundet 4 300 lejligheder. Han går nøje igennem, hvor disse lejligheder er blevet af, og påpeger, at nogle er blevet borte på grund af nedrivning og kondemnering, andre er overgået til erhvervsmæssig brug og igen andre til sammenlægning med mindre lejligheder, altså en udvikling, som har bragt en masse lejligheder til at forsvinde og dermed forøget det tryk, der er på boligsituationen. Jeg synes, at det må man have med i sin betragtning.

Jeg var i og for sig også tilfreds med, at det ærede medlem gjorde en bemærkning om lejelovgivningen og huslejestoppet. Jeg vil gerne have bekræftet, hvorvidt jeg har hørt rigtigt, for jeg fik den opfattelse af det ærede medlems tale, at han ikke ville afvise en husleje forhøjelse, når en del af provenuet kunne komme til anvendelse ved nyt byggeri. Det vil jeg gerne have bekræftet, fordi jeg synes, det ville være af stor interesse at få dette spørgsmål klarlagt.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg synes, det klart er fremgået af denne diskussion, at alle de problemer, som knytter sig til boligvilkårene, ikke løses alene gennem en revision af boliglovgivningen og huslejelovgivningen, men også ved indflydelse fra andre områder i lovgivningen. Jeg

vil på denne baggrund gerne udtale, at jeg anser boligproblemet for næst efter markedsproblemerne at være det danske samfunds største politiske problem i øjeblikket. Når det forholder sig således, burde alle disse forhold gøres til genstand for en grundig undersøgelse og nøje overvejelser. Hvis denne debat kunne give anledning til, at noget sådant kom i gang, ville den efter min opfattelse ikke have været ført forgæves.

Finn Poulsen: Jeg tror, den højtærede boligminister på et enkelt eller måske to punkter har misforstået mig. Jeg vil gerne slå fast, at jeg ikke på noget tidspunkt har drømt om at give udtryk for den opfattelse, at man uden videre kunne ophæve restriktionerne. Det drømmer jeg ikke om, og det synes jeg også jeg sagde temmelig tydeligt. Den højtærede minister omtalte det i forbindelse med de bemærkninger, jeg gjorde om Belgien. Det var nu meget lidt, jeg sagde herom i dag; jeg har sagt mere om det tidligere, men jeg mener ikke, at jeg har givet udtryk for den opfattelse, at problemerne i Belgien har løst sig af sig selv. Jeg har draget Belgien frem, netop fordi jeg har villet sige: der er altså et sted, hvor de for så vidt startede med dårligere udgangspunkt end vort, men hvor man har kunnet løse problemerne. De startede jo på en løsning i Belgien allerede i 1947-48, og det er rigtigt, som den højtærede minister sagde, at man har løst problemerne ved at træffe foranstaltninger. Men der er ingen af os, der tvivler om, at når en ekstraordinær situation foreligger, må der træffes ekstraordinære foranstaltninger. Derfor er der heller ikke noget som helst i vejen for, at man kunne have løst problemet her, hvis man havde fulgt andre veje. Man kunne måske have brugt de samme midler, som man brugte i Belgien. Der er måske den forskel, at man i Belgien, så vidt jeg har forstået det, har stræbt efter at fastholde et privat boligbyggeri, en, om jeg så må sige, normal situation med en markedsleje, medens jeg har forstået socialdemokratiets langtidspolitik på boligområdet således, at man vil indrette det på konstant, varig støtte. Det finder jeg udtrykt ikke mindst i de to betænkninger, som jeg kan forstå ligger til grund, betænkningerne af 1945 og